

at vi er fødte Kvinder. — Af den Grund er det, vi drager frem for Lyset Stykke for Stykke vort Køns Undertrykkelseshistorie, ja vi skaaner end ikke de intime Forhold, naar det gælder Retfærdighedens Sag. Har Kvinderne kunnet høre Aaget, saa kan Mændene vel ogsaa taale at høre lidt om, hvad det er, de byder os.

I Sandhed; man skulde ikke tro, at Mændene nogensinde havde haft nogen Frihedskamp, da de saa daarligt fatter, hvad det er, vi vil. Og dog behøver vi ikke at gaa saa grumme langt tilbage, før vi møder den Tid, da Flertallet af Mænd sled og led som Livegne under et Mindretal: *Herremændenes Tyranni*. Hvor disse lavede Love, som de ikke selv, *men kun deres undergivne*, var underkastede, bestemte disses Levevej, blandede sig med en uhørt Frækhed i alle deres Forhold fra det største til det mindste, indtil endelig dette — til Trods for Magthavernes sikre Forvisning om et: „Vi alene ved, hvad der tjener til Folkets sande Gavn“ — dog alligevel blev de undertrykte saa utaaleligt, at de brød Lænken og kastede Aaget af sig.

Vi deler fuldt ud Mændenes berettigede Harme mod Ridepisen og Træhesten, og vi glæder os med dem, hver Gang de naar et Skridt videre fremad mod deres Maal; men vi fatter kun ikke, hvorfor de bestandig glemmer at tage os med, naar de arbejder saa ivrigt for og taler saa kønt om *Frihed* og *Lighed*. Hvis dette bare gælder dem selv, da synes jeg rigtigt nok, at vort Maal er større og mere ideelt, thi vi vil ikke hverken *Klasseregimente*, *Mandfolkeregimente* eller *Kvindetyrani*; men det vi vil, er, at „*Mennesker skal Landet raade*.“ Naar dette en Gang naar sig, saa Mand og Kvinde i Forstaaelse og gensidig Agtelse kan række hinanden Haanden som gode Venner og Kammerater til *ligestillet* og virksomt Samarbejde, det være sig i *Stat*, *Skole* eller *Kirke*, da — først da — bliver der virkelig sand *Fred* og *Lykke* mellem de to Køn. Og *ingen* vil hilse den Dag med større Jubel end netop vi Fremskridtskvinder; thi da har vi naaet vort Maal.

Anine Kristensen,
Hjerritslev, Brønderslev.

Salomon Davidsen jun.

1841 – 1891.

For 50 Aar siden kunde man intet Steds i København købe sine Kraver, Halsstrimler, Coiffurer o. s. v. færdige; man forarbejdede dem selv, eller forskrev dem. Salomon Davidsen tog sig paa at afhjælpe dette Savn. Han aabnede den 7de Decbr. 1841 paa Købmagergade Nr. 11 en Butik med disse Sager, og Folk strømmede til i Massevis. Sagnet fortæller, at man stillede sig op i queue udenfor, blot for at komme til. Faa Aar efter købte han den store Gaard, Østergade 49, der, hvor Forretningen nu er. Den Gang bestod hele hans Personale af hans Hustru og dennes Søster. Dens nuværende Indehavere, hans Døtre, beskæftiger over et halvt Hundrede Damer, som Expeditricer, Broderersker, Tegnersker o. s. v.

Forretningen indtager en meget fremragende Plads her hjemme, og har vundet sig et stort Ry i Udlandet. Det skyldes i

første Række dens Chefers Dygtighed, deres Ikkesparensigselv, og deres sikre Smag. Men ved Siden deraf har den noget for sig karakteristisk. Det er det Klientel, den har erhvervet sig, og som omfatter alle Aldre. Den ejer for den gamle Dame Mindernes vemodige Ynde: Her købte hun som lille Pige sit første Broderi, her blev hun pyntet til Brud, og her bandt man det sorte Enkelslør om hendes Hoved. For den unge Pige betyder den Tilfredsstillelsen af ethvert nok saa ekstravagant Lune, og for Barnet endelig har den et sandt Eldorado oppe paa første Sal, hvor bidske Elefanter holder Vagt, Legetøj ligger omkring, og Miniatur-Sofaer og Stole indbyder til Hvile. Davidsens klæder paa fra Vugge til Grav; de vogter med Nænsomhed paa deres Hus's Traditioner og følger de følges med Interesse af den store Kundekreds, de har skabt.

Ved stadige Rejser til Verdenscentrene holder de sig å jour med hvad der fremkommer af nyt paa deres Omraade; deres Forretning er derfor en af de faa her hjemme, der ejer et „evropæisk“ Tilsnit, og den minder i meget om de elegante londonske Magasiner, og staar i intet tilbage for disse.

For deres Personale og talrige Vennekreds gav Davidsens i Mandags en vellykket Fest i Anledning af Firmaets 50 Aars Jubilæum. Som Tak for den Humanitet og Trofasthed, der har været et Særpræg i Forholdet til deres Folk — baade dem, der forlængst er afgangne fra aktiv Tjeneste og dem, der for Øjeblikket er i deres Brød — modtog de i Løbet af Dagen en Mængde Gaver, blandt andre en Buste af deres Fader, forskellige Mapper og Adresser, Utaal af Blomster, Breve og Telegrammer o. s. v. Frkne. Davidsen kunde paa denne Dag med Stolthed og Glæde se tilbage paa den Tid, der er gaaet. Paa ingen mer end paa dem passede det gamle Ord: Salig den, der finder sit Arbejd.

Fru Rosalie.

„Fred paa Jorden!“

er Titlen paa en lille Julebog for Fredsvenner, udgivet af Dansk Fredsforening, og vi vil da heller ikke undlade at give den lille Bog vor bedste anbefaling med paa Vejen.

Den indeholder en rig Samling af nydelige Prosastykker, af Digte og Sange, som enhver kan have Fornøjelse af at læse, og de 60 Øre, den koster, kan da de fleste overkomme.

Den bekendte Pseudonym, Holger F., har skrevet Indledningsdigtet: „Der staar et Skrig ud over hele Jorden!“ i hvilket han priser Fredens Velsignelser og skildrer Krigens Rædsler. Til ham slutter sig Fru Johanne Meyer, der jevnfører Julehilsenen: „Fred paa Jorden!“ med Fredsvennernes Bestræbelser. Hun skriver saaledes: „Men Julehilsenen er paany bleven levende. Tidens nye Tanker bærer Broderkærligheden i sig og dermed Freden. *Fred paa Jorden* maa derfor blive ikke blot Fredsvennernes Løsen, men Maalet for alt vort Arbejde. Kærligheden til Freden i vort eget Indre maa ikke ligge som en død Kapital, men daglig omsættes i Arbejde for *Fred paa Jorden*.“

Pastor Svejstrup belyser Fredssagens og Skyttesagens Forhold til hinanden og beviser, at man godt kan være Fredsven og paa samme Gang Skyttesagsven, medens Højskoleforstander Bjerre udi holbergsk Mundart fremfører en liden Disputats af Montanus om: *concordia discors*, hvilket paa Dansk vil sige en uenig Enighed.

Uffe Birkedal har i afvekslende Heksametre og Pentametre beskrevet den sidste Gladiatorkamp, saa kommer H. Trier med „Freden og Skolen“, derefter Forslag til Fredsselvbeskatning af I. Rasmussen, saa „Fredrik Bajer og Fredssagen“ af R. P. Rasmussen, en varm og anerkendende ganske kort Livsskildring af den Mand, hvem alle Freds- og Kvindesagsvenner skylder saa meget. Til Slutning findes endnu en Artikel: „Gennem Fred til Retfærdighed“ af Poul Svejstrup og Fredsforeningens Fanesang af Fredrik Bajer.

Som man ser, er Indholdet righoldigt, og den lille Bog med det smukke Omslag, tegnet af Emilie Mundt, vil sikkert findes paa mangt et Julebord.

II.

„Et Besøg“ og „Ogsaa et Besøg“

har fra Mænd fremkaldt et stort Antal Indlæg, som vi desværre ikke kan optage. Dels har de været uforholdsmæssig lange, dels er de gaaede saa dybt ind paa det seksuelle, at de ikke egnede sig for et Blad, som falder i Hvermands Haand, men i ét har alle de ærede Herrer været enige, nemlig, at der ikke kunde tages Hensyn til, hvor mange Børn der sattes ind i Verden, men kun til Ægtefællernes Tilbøjelighed for hinanden.

Ganske vist kan der være Mening i, naar en af Herrerne skriver: „Hvem ved forud, hvor mange Børn man kan forsørge? En Familie kan i en Aarrække, medens de endnu er unge, være fattige, pludselig faar de en Arv, eller deres Stilling forbedres, saa har de Raad til at have mange Børn, saa er de maaske gamle o. s. v., eller de er velhavende i Begyndelsen af deres Ægteskab, bliver siden fattige, og har da allerede mange Børn — hvor er Grænsen?“

Eller naar en anden Herre skriver: „Selvformerelsesdriften er en Menneskeheden iboende Kraft, den er Knudepunktet, hvorom alt drejer sig og maa dreje sig, selve Tilværelsens Gaade.“ — Men vi vil svare: Er der givet Mennesket Forstand og Vilje, tror vi ogsaa, den maa tages med som en Faktor til at gøre Menneskelivet lykkeligt, og det er ikke og kan aldrig være nogen Lykke at misbruge den ædleste Drift i Livet, nedbryde Hustruens Helbred og sætte talrige smaa Væsener i Verden, hvis hele Liv bliver en Række Lidelser i Sygdom og Nød.

Fra alle de ærede Herrer's Udtalelser om Ægtemandens Ret til hans kraftige Naturs Tilfredsstillelse som den, der bortkaster Ansvaret over for de kommende Slægter, vender vi os bort med Afsky.

Men mon ikke Hemmeligheden i vor Samfundsulykke er — Prostitutionen! — Havde Drengen eller Ynglingen lært at beherske sig til han var den fuldmodne Mand og lært at forstaa, at kun den naturlige gensidige Tilbøjelighed har Ret i Menneskelivet, saa vilde det ikke vare længe, før de Børn, der sattes i Verden, var udsprungne og fødte i den inderligste Sympati og Kær-